

бе като тж дадохме нему—не ся надѣвахме че той ще излѣзе такъвъ проклѣтникъ.

Мара.—[нажялено] Бале, нали ми ся вѣче че нѣма да кжл-нешь татя?

Баба Куна.—Прости чедо, прости на прѣстарѣло и злѣ на-ранено сърдце.—Нѣ слушай, да ти убадж какво е сто-риль баща ти и тогази осждай.—Дордѣто бѣше дѣ-до ти живъ, той отиваше добръ; а отсетнѣ като поѣ сичкж—тж търговѣж на ржцѣ—тѣ си, той ся отпустина на раскошенъ и развратенъ животъ;—дохождаше пѣянь у дома и толкози звѣрскы ся обхождаше съ майкж ти, щото тя напоследкѣ издѣхна отъ плачове и тжгы. [плачи] О Боже! защо мж не приб а и мене тогази! [като ся поуталожва] Слѣдъ смърть—тж й азъ депонощ-но плакахъ до гдѣто н ослѣпѣхъ.—Баща ти вмѣсто да доди въ съзнаніе и да ся раскае, напротивъ продъл-жава по-свирѣпо звѣрскый—тѣ си животъ. Най-сетнѣ той открадва сичко, изпродава го и забѣгва заедно съ пары—тѣ преди 3 мѣсеци, като оставя толкози борчъ, що-то и кжщж—тж ни искать да продадѣтъ. Ето защо отивамы на конака.— [плаче] О! Стоене, Стоене! защо направи туй на слѣпж—тж тыщж и на невынно—то дѣ-тенце—[пада на земж—тж].

Мара.— [Уплашено] Бале! бале! съземи ся бале! какво пра-вишь?!

[Йордана и Слава притичать на помощъ].

Йордана.—[като ѣж подига] Милостива Госпоже, съземете ся.

Баба Куна.—[стрѣсва ся и като говори полегка-легка, става на крака]. Милостива Госпоже!? [държи ся за чело-то] Кой си ты дѣто ми рѣче милостива Госпоже?—Ела, е-ла да тж попиамъ.—[глади Йордана] Ахъ! та ты трѣ-ба да си ангелъ небесенъ, проведенъ отъ Бога да мж накажи въ послѣдны—тѣ ми часове!—

Йордана.—Не съмъ ангелъ, милостива бабо!—азъ съмъ бѣдно сираче!

Баба Куна.—Не, не, ты не си бѣдно сираче—ты си ангелъ—